

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku S.M.
przy uczestnictwie Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. poprzednio
Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt IX Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. przyznaje radcy pr. A.K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w O. kwotę 900 (dziewięćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni S.M. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 listopada 2016 r., opartej na obu podstawach kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy w sytuacji, gdy następuje oddanie w posiadanie zależne części nieruchomości,

która nie została fizycznie wyodrębniona w terenie, wyłącza to zastosowanie w stosunku do posiadania pozostałej części nieruchomości domniemania posiadania samoistnego określonego w art. 339 k.c.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z przyczyn określonych w tym przepisie, co wymaga wykazania i należytego uzasadnienia przez skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim ma odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku zawarte w skardze wnioskodawczynie nie odpowiada tym wymaganiom.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wyjaśnienia, dlaczego jest ono istotne.

Skarżąca nie wskazała problemu, który stanowiłby istotne, abstrakcyjne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ocena charakteru posiadania rzeczy zawsze opiera się na szczegółowej analizie konkretnych okoliczności danej sprawy. Taka też analiza, uwzględniająca cały kontekst faktyczny sprawy, stanowiła podstawę stanowiska Sądu o braku samoistności posiadania.

Skarżąca uzasadniając twierdzenie o występowaniu zagadnienia prawnego skoncentrowała się na przedstawieniu własnego poglądu, polemicznego w stosunku do stanowiska Sądu, a przedstawiona przez nią argumentacja jest zbieżna z argumentacją zawartą w uzasadnieniu podstaw skargi, zmierzając w istocie do poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności jednego z zarzutów.

Niezależnie od tego, skarżąca nie uwzględniła tego, jak na wymagany okres zasiedzenia, stanowiący drugą z przesłanek przewidzianych w art. 172 § 1 i 2 k.c.,

wpływa w sprawie fakt, że posiadana przez nią od 1980 roku nieruchomość, stanowiła własność Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 8 pkt 5, § 11 pkt 1 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715 ze zm.).

jw